

תת"ע (ירושלים) 1355-05-22 - מדינת ישראל נ' מג'ד וערי

תת"ע (ירושלים) 1355-05-22 - מדינת ישראל נ' מג'ד וערישלומו ירושלים

תת"ע (ירושלים) 1355-05-22

מדינת ישראל

נגד

מג'ד וערי

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בירושלים

[05.08.2024]

כבוד השופטת מיכל שביט

החלטה

1. עניינה של החלטה זאת בבקשה לביטול כתב אישום בשל התיישנות, המוגשת מכוח הוראת סעיף 149(8) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ."). כנגד הנאשם הוגש כתב אישום, המייחס לו עבירה מיום 16.02.2021 של ביצוע עקיפה כשהדרך לא הייתה פנויה במרחק מספיק כדי לאפשר ביצוע העקיפה בבטחה ובכך נגרם סיכון לנסיעתו של רכב אחר, בניגוד לתקנה 47(ד) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (סמל סעיף 2556). עסקן בעבירה מסוג הזמנה-לדין, אשר תועדה במצלמתו של "שומר דרך".
3. לטענת ב"כ הנאשם, בהתאם להוראת סעיף 225(א) לחסד"פ ועל פי פסיקת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט מרדכי כדורי) בעפ"ת 40062-01-19 מדינת ישראל נ' אלעזר זמל (18.03.19), פורסם נבו - להלן: "עפ"ת זמל"), בעניינה של עבירה המצולמת על ידי שומר דרך יש להגיש כתב אישום תוך שנה ממועד ביצוע העבירה. במקרה דנן, צוין על גבי ההזמנה לדין תאריך הדפסה 08.03.2022, היינו שנה וחודש מיום ביצוע העבירה, ואילו כתב האישום הוגש בבית המשפט בתאריך 04.05.2022. מכאן, לטענתו, מתחייבת המסקנה כי התביעה התיישנה.
4. המאשימה מתנגדת לבקשה. לדבריה, בהתאם להוראת סעיף 239(א) לחסד"פ נדרשת המאשימה להגיש כתב אישום בגין עבירות תעבורה מסוג הזמנה לדין תוך שנה ממועד ביצוע העבירה, אלא אם כן בתוך התקופה האמורה הזמן החשוד לחקירה או נשלחה לו הודעה על ביצוע העבירה, שאז תקופת ההתיישנות תהא 5 שנים ממועד ביצוע העבירה, כבכל עבירה שהיא עוון, בהתאם להוראת סעיף 9(א)(3) לחסד"פ.

5. לטענת המאשימה, עוד ביום 02.03.2021, כשבועיים לאחר מועד ביצוע העבירה המיוחסת לנאשם, נשלחה לו הודעה על ביצוע העבירה, שהעתקה צורף כנספח א' לתגובה. המאשימה הדגישה, כי המועד הקובע בהקשר זה הינו מועד משלוח ההודעה וכי אין היא נדרשת להוכיח מסירה שלה. כראיה למשלוח הציגה המאשימה, במצורף להודעה עצמה, את תיעוד הרישום ממערכותיה (נספח ב' לתגובה). לא הוצג אישור מסירה. לדבריה, משנשלחה הודעה כנדרש תוך תקופת השנה ממועד ביצוע העבירה, ומשהוגש כתב אישום ביום 04.05.2022, בטרם חלפו 5 שנים ממועד ביצוע העבירה, יש לקבוע כי התביעה לא התיישנה.

6. בתשובתו לתגובת המאשימה, הכחיש ב"כ הנאשם את קבלת ההודעה על ביצוע עבירה. עוד טען, כי המאשימה כשלה מלהוכיח כי שלחה לו את ההודעה. בהקשר זה ציין כי אין בידי המאשימה אישור מסירה כדין; כי פלט מחשב מהמערכת המשטרית "דותן" אינו יכול להוות ראיה למשלוח ההודעה לנאשם; וכי דו"ח מעקב משלוחים של רשות הדואר, שהוצא ביחס לדבר הדואר הרשום שמספרו ברישומי המאשימה, מלמד כי אין מידע על הפריט הרשום (צורף כנספח לתשובה).

דין והכרעה

7. כאמור לעיל, העבירה המיוחסת לנאשם בתיק זה הינה עבירה מסוג הזמנה לדין. על כן אין בענייננו תחולה להוראת סעיף 225א לחסד"פ, שעניינה מועדי המצאה בעבירות קנס, אליה הפנה ב"כ הנאשם. הוראת החוק הרלבנטית למקרה זה הינה הוראת סעיף 239א לחסד"פ, הקובעת כך:

(א) עברה שנה מיום שבוצעה עבירה לפי פקודת התעבורה או לפי התקנות לפיה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמה לתאונת דרכים שבה נפגע אדם או ניזוק רכוש, לא יוגש עליה כתב אישום ולא תומצא בעניינה הזמנה למשפט לפי תקנה 38 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974, אלא אם כן, תוך אותה תקופה, הוזמן החשוד בביצוע העבירה לחקירה, או נשלחה לו הודעה על ביצוע העבירה...

(ב) היתה העבירה כאמור בסעיף קטן (א) עבירה שהחשד לביצועה מבוסס על צילום רכב כאמור בסעיף 27א לפקודת התעבורה, לא יוגש עליה כתב אישום ולא תומצא בעניינה הזמנה למשפט, אלא אם כן הוזמן החשוד בביצוע העבירה לחקירה או נשלחה לו הודעה על ביצוע העבירה בתוך התקופות כמפורט בסעיף 225א(1) או (2) או התקיים האמור בסעיף קטן (א2).

8. כפי שנפסק בעפ"ת זמל, אין לומר כי עבירה שתועדה במצלמה ע"י אזרח, במסגרת המיזם לשומרי הדרך של הרלב"ד, הינה עבירה שהחשד לביצועה מבוסס על צילום רכב.

9. על כן, מתבקשת המסקנה כי בענייננו חלה הוראת סעיף 239א(א) לחסד"פ, לפיה עמדה למאשימה תקופה של שנה מיום ביצוע העבירה להגשת כתב האישום או למצער להזמין את החשוד בביצוע העבירה לחקירה או לשלוח לו הודעה על ביצוע העבירה.

10. אין חולק, כי כתב האישום הוגש בחלוף למעלה משנה ממועד ביצוע העבירה. המחלוקת בין הצדדים, שהינה מחלוקת עובדתית, הינה בשאלה האם נשלחה לנאשם הודעה על ביצוע העבירה תוך שנה ממועד ביצועה. נטל הראיה בעניין זה הינו על המאשימה.
 11. ראיות המאשימה בעניין זה הן אלו: הודעה על ביצוע עבירת תעבורה, עליה הוטבע המידע "מועד הדפסה 13.00 24/02/2021" וכן המלים "נשלח בדואר"; פלט רישום פנימי ממערכת "דו"ח", הכולל, בין היתר, תאריך ריצת אצווה 25.02.2021, תאריך שליחה 02.03.2021, סוג מכתב (הודעה בדבר ביצוע עבירה), כתובת, מספר דואר רשום, תאריך החזרה וסיבת החזרה. פלט הרישום אינו כולל את פרטי הנמען.
 12. הנאשם הציג מעקב משלוחים דואר ישראל, לפיו אין מידע על פריט הרישום שמספרו מצוין בפלט הנ"ל.
 13. בפסיקת בתי המשפט ניתן למצוא שתי גישות שונות ביחס למעמדו של פלט הרישום כרשומה מוסדית ע"פ סעיפים 35-36 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א - 1971. כך, בעפ"א (מחוזי ת"א) 8329/05 גל נ' עירית תל אביב, מיום 29.10.06 (פורסם בנבו), הכיר כב' השופט ד"ר ע' מודריק בפלט מחשב מסוג זה כרשומה מוסדית וכראיה קבילה למסירת הודעות תשלום קנס למשלוח בדואר רשום. לעומת זאת, בעפ"א (מחוזי ת"א) 80059/07 גנאל ואח' נ' עירית ת"א, מיום 11.11.07 (פורסם בנבו), פסק כב' השופט ד' רוזן, כי אין להכיר בפלטי מחשב אלו כרשומה מוסדית כהגדרתה בפקודת הראיות. זאת, בהתאם לסייג הקבוע בסעיף 36(ג) לפקודת הראיות, לפיו רשומה שנערכת על ידי רשות מרשויות חקירה או תביעה ומוגשת בהליך פלילי ע"י רשות כאמור, אינה נופלת לגדר "רשומה מוסדית" הקבילה כראיה להוכחת אמיתות תוכנה בכל הליך משפטי.
 14. בנסיבות המקרה שלפני, מצאתי כי אין להסתפק בפלט הרישום כראיה למשלוח, זאת בשל הצטברותם של הטעמים הבאים: פלט הרישום אינו כולל כלל את פרטי הנמען ואת מספר ההודעה שנשלחה (זו המופיעה על גבי ההודעה עצמה) ואין בו כדי לקשור את הנאשם לדבר הדואר המסוים; על גבי ההודעה, שהודפסה עוד ביום 24.02.2021, הוטבעו המלים "נשלח בדואר", ואולם, לפי הפלט שצורף, דבר הדואר האמור בו נשלח רק ביום 02.03.2021; דו"ח מעקב משלוחים, אותו הציג הנאשם, מלמד כי אין ברישומי הדואר תיעוד בדבר דבר הדואר שמספרו רשום על גבי פלט הדו"ח.
 15. הצטברותם של הנתונים לעיל מעלה ספק ביחס לאמיתות המשלוח. ספק זה, צריך לעמוד לזכות הנאשם.
 16. נוכח האמור לעיל, אני מורה על ביטול האישום וסגירת התיק. המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים ותבטל מועד הדיון ביומן.
- ניתנה היום, א' אב תשפ"ד, 05 אוגוסט 2024, בהעדר הצדדים.